

[Poulsgaard]

råd i dag til kristeligt folkeparti være: fortsæt den kamp! Vi er nogle få stykker i andre partier, der er fuldstændig enige med jer og vil støtte jer, så meget som vi nu formår.

Steffensen (KrF):

Undertiden kan man undre sig over, at problemer, der synes åbenbare for de fleste samfundsborgere, ikke rigtig gør indtryk på politikerne, i hvert fald ikke så meget, at de vil tage sig sammen til at gøre noget ved dem.

Jeg synes ikke, der er så meget ved al den sympati, der er givet udtryk for her i dag, når man så samtidig erkender, at vi desværre ikke kan gøre noget. Man tror i det hele taget ikke, man kan gøre noget ved de problemer, som man godt kan have en vis be-
tænkelighed ved. Og sådan et problem er videobåndene.

Ingen har jo klarere end netop Ungdomsredaktionen i TV-udsendelsen den 25. november 1981 redegjort for, hvad børn og unge bliver udsat for på dette område, og i den samme udsendelse gjorde man også rede for, at der totalt mangler lovgivning på dette område.

Selv om der altid har eksisteret volds- og skrækfilm og også film af pornografisk karakter, er det en helt ny situation, at børn og unge ganske uden videre kan gå ind fra gaden og leje de barskeste volds- og skrækfilm, der er fremstillet med simpel kommerciel spekulation for øje. Det er en kendsgerning, som man ikke kan komme uden om. Det må derfor undre, at så mange i folketinget her i dag mener, at de sådan set godt kan have sympati for forslaget, men at man må lade det ligge.

Heller ikke den seriøse del af film- og videobranchen, der sælger video, kan være tjent med, at politikerne lukker øjnene for dette akutte problem. Vi ved også, at videofilm af denne grove karakter er et problem for de klubber – det er der flere der har nævnt – hvor børnene og de ganske unge samles og færdes. Dette understreges måske stærkest af, at landssekretær i Landsforeningen Danske Klubfolk, Ove Bendix Larsen, i bladet Børn & Unge, decembernummeret 1981, kræver lovgivning mod videovold, og jeg vil tillade mig at citere et afsnit fra dette blad. Han siger:

»Vi må som klubmedarbejdere stille krav om, at der snarest lovgives på videoområdet, og at det bliver en lovgivning, der beskytter børn og unge fra voldsforherligelse og pornografiske film, fremstillet med spekulation for øje. Det kan godt være, man træder det private erhvervsliv over tærerne, men det burde være forbudt at importere, distribuere, fremstille og forevise den slags film/video.«

Jeg synes, man må sige, at her taler i hvert fald mennesker – og Ove Bendix Larsen er et af dem – der har disse problemer tæt inde på livet hver eneste dag i dagens Danmark. Derfor synes jeg, det er lidt for let at komme om ved det, at man blot siger, at man kan have sympati for, at vi skal bekæmpe volden, men så i øvrigt ikke vil gøre noget ved det.

Der kunne også henvises til Nordisk Råds bearbejdelse af problemet både i sidste session og i sessionen her i foråret, og der er kommet et bilag, der fortæller os noget om det. Det er bilag fra Nordisk Råds 30. session 1982, fortryk nr. 605, og jeg citerer:

»Juridisk udvalg er bekymret over denne udvikling, der tilsyneladende ikke har nået sit højdepunkt endnu, og der er i udvalget enighed om at anbefale, at spredningen af videogrammer af denne karakter søges begrænset mest muligt.«

Så ved vi det, og endvidere – det er også nævnt i samme dokument – konstaterer juridisk udvalg, at der i Sverige allerede den 11. juni 1981 gennemførtes lovgivning, og at der forventes gennemført lovgivning på området i Finland og Norge i løbet af relativt kort tid. Samtidig mener man fra dansk side ikke, at der bør tages noget lovgivningsinitiativ. Det kan undre, synes jeg, når det er således, at man i hvert fald i de øvrige nordiske lande, som vi jo gerne vil sammenligne os med og har meget tilfælles med også kulturelt, har ment, at man må tage problemet op. Man har altså lovgivet om det i Sverige, og den lov, der er vedtaget dér, er jo meget kontant.

Jeg takker justitsministeren, fordi han, synes jeg, tog venligt imod forslaget, om end han er af den opfattelse, at man ikke skal eller kan gøre noget ved det nu. Justitsministeren beklagede også, at vi har været vidne til stigende vold i de senere år, og det gør vi også. Men justitsministeren mente ikke, at videobåndene kunne have nogen som helst andel deri. Det har vi heller ikke påstået, men var det dog ikke på tide, at vi i dette